

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

non jejuniis communicare hodie: nam hodie, præteritum si ex oblivione, vel propter aliam causam repèriatur cibus, uti poterit jure morientium, quibus in eo articulo conceditur etiam non jejuniis communicatio. Et ratio hujus juris etiam in eo, qui non adimpleverat præceptum, est, quia concessio non jejuniis communicandi non est solum propter satisfactionem præcepti; verum etiam multo magis, sicuti diximus num. 12. ut in illo die, quo quis tanta mortis agonia laborat, hoc subsidio, & consolatione roboretur, quam affert Christi Domini præsentia. Ita Quinana. loc. cit. probabilissime, citans Suar.

29. Quæres: si hæc conceduntur damnatis ad mortem, cur eidem omnino negatur Extrema unctio?

Respondeo. Nimis clara est ratio, nam, quamvis hi æquiparentur in aliquo cum infirmis, ut supra dixi. Tamen verè infirmi non sunt, pro quibus solis institutum est Sacramentum Extremæ unctionis, ut habetur Jacob. 5. *Infirmatur quis in vobis: induat Presbyteros Ecclesie, ut orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini, & oratio fidei salvabit infirmum, & si in peccatis sit, remittentur ei.*

An pœnitenti hæretico relapso, ad mortem damnato, concedenda sit Communio?

30. **I**nquires septimò. Hæretico relapso pœnitenti (quinam hic sit, vide apud Carenam mox cit.) concediturne sacra Communio, quando

relaxatur brachio sæculari perimendus?

Respondeo. Quoad Sacramentum Pœnitentiæ concedi omnino debere; loquimur enim de pœnitente, qui strangulatur quidem, sed mortuus deinde comburitur, nam relapsus impœnitens omni Sacramento indignus, vivus comburitur. Quoad communionem verò, quæ est quæstio ad nos hic pertinens, ut habet Carena part. 2. de Hæret. pœnitent. tit. 2. à num. 39. in Inquisitione Italica conceditur ejusmodi relapso pœnitenti etiam Evcharistia, non verò Ecclesiastica sepultura: At in Inquisitione Hispanica negatur prædicto Evcharistia propter periculum, inquit, quod posset evenire ex alteratione, quam recipit relaxandus brachio sæculari, sed ego dicerem potius ob terrorem aliorum.

CAPUT XIII.

Quædam an liceant Communione peracta, an spuerè?

1. **I**nquires primò. An liceat statim à communionem expuere?

Respondeo. Nullum esse præceptum prohibens tunc expuere, ut notat Leander tract. 7. disput. 66. quæst. 44. Intellige, postquam non est periculum, quod aliquod fragmentum sacra Hostia in ore remanserit. Convenit tamen ob reverentiam tantisper expectare; de qua re, ut etiam de cataroso, & tussiente latè diximus supra cap. 7. à n. 46.

An statim comedere?

8. **I**nquires secundo. An liceat statim post communionem comedere, vel bibere?

Respondeo. Nullum extare præceptum prohibens hanc præproperam commestionem, potationemque præceptum enim solum est de non comedendo ante communionem, non verò postea. Et cap. *tribus gradibus de consecrat. distinct.* 2. quod abstinenciam per sex saltem horas mandabat, jam usu abrogatum est; nihilominus hodie timorati ob reverentiam, per horam plus minusve solent à cibo se continere, quamvis statim comedere, vel bibere nulla culpa sit. Hinc Dicastillo *disp. 9. num. 413. post Sotum*, ait, nihil dedecens admitti à Religiosis, qui quandoque statim à suo sacro ad communem mensam se conferunt.

3. **Q**uæres hac occasione. Facta Communione à laico, quid melius sit, sumere ablutionem, id est, parum vini, aut aquæ, an abstinere ab illa?

4. **R**espondeo. Quartus in Rubr. *Miss. part. 2. tit. 10. num. 6.* sic ait: *Congruit omninò, ut communicantibus detur ablutio, ut si fragmentum aliquod ori adhaerit, deglutatur, ne cum saliva expuatur; quare prætermitti non debet, tum ob cautelam prædictam, tum ob reverentiam Sacramenti, post cuius contactum decet ablutio, etiam digitorum Sacerdotis.* Hæc quidem ille congruenter. Sed quia video in nostris Siciliæ regionibus, vix id observari; ideo si fiat, bene est; sin aliter, se conformem aliis reddere, bene

item est, nisi fortè sacra particula adhæreat palato, tunc enim necessaria est ablutio, de qua re dixi supra *capit. 11. num. 15.*

An liceat debitum conjugale petere, vel reddere die Communionis?

5. **I**nquires tertio. An die petenda conjugalis liceat debitum conjugale reddere, vel petere?

Respondeo, reddere, cum sit iustitiæ actus; item petere ad finem habendam prolis, vel ad evitandum incontinentiæ periculum, qui sunt matrimonij fines, nullum esse peccatum, certum est: at petere ad finem solius delectationis, esse veniale putat Sylvestes, alijque apud Marchinum *de ordine. p. 3. c. 2. n. 6.* quidquid alij in contrarium sentiant.

6. **E**o die dictum est; nam si ob delectationem petatur statim à communionem, esset etiam irreverentia, nec à veniali excusanda. Verum tamen in eo casu concederem, quando id remedium esset necessarium ad evitandam incontinentiam: sed profectò quandonam tanta necessitas?

Quid de peccante mortaliter die Communionis?

7. **I**nquires quarto: An peccet proprio sacrilegij peccato, qui eodem die, quo communicavit, mortaliter peccat?

Respondeo negativè; & quamvis propendeam ad dicendum, tunc aliquid aggravari ex hac circumstantia peccatum; tamen, quia non mutat speciem,

non erit necessario ad confessionem deferenda, cum sufficiat, ipsum peccatum in sua specie deferre.

8. Quid si non quidem eodem die, sed statim à communionem mortaliter quis peccet? Responder Diana *par. 11. tract. 8. resolut. 58.* quem citavi supra in simili *cap. 9. num. 4.* ait, fornicationem statim à communionem, ultra peccatum contra castitatem, peccare peccato sacrilegij in propria specie sacrilegij, specialiter Confessori aperienda; quam sententiam ego nunc approbo, si sit sermo de peccatis turpibus; at si loquatur de cæteris peccatorum generibus, non videtur eadem ratio, cum illa turpia magis opponantur puritati carnis Christi Domini; unde in illis major est, & specialis irreverentia contra ejus cultum, quàm sit in cæteris. Id tamen sapientioribus discernendum relinquo. Vide omnino dicta *c. 9. n. 4. &c. c. 16. n. 26. in tract. de confessione.*

CAPUT XIV.

A quo, & quo ornatu distribuenda est Eucharistia, & an ab omnibus Sacerdotibus?

1. Quid minister distribuenda Fidelibus Eucharistia sit solus Sacerdos, & necessitate urgente, Diaconus, ex commissione tamen Sacerdotis, ut etiam semper, deficiente Sacerdote, quando porrigenda illa esset alieni, vel etiam sibi ipsi vita periclitantibus, quia tunc præsumitur commissio ipsi à Sacerdote facta, est extra controversiam. Sed sunt hic alia explican-

da ad ejusmodi ministrantem pertinentia, præter illa, quæ per occasionem dicta sunt supra, præsertim *c. 2. & 7.*

2. Inquires enim primò. An quilibet Sacerdos licitè ministret cuicumque ex Fidelibus indifferenter Eucharistiam?

3. Respondeo cum necessaria distinctione; vel enim agis de communionem necessaria, qualis est illa, quæ fieri debet in Paschate; & illa, quæ in fine vitæ; vel de voluntaria, qualis est ea, quæ fit à Fidelibus ex devotione, seu ex supererogatione; priorem non licet ministrari à quibuscunque Sacerdotibus, sed à Parochis, & Prælati, vel delegatis ab illis, ut supra *c. 2. & 4.* dictum est satis: posteriorem licitè quilibet Sacerdos ministrare potest omnibus indifferenter, etiam non petita licentia à Parocho, seu Prælato. Rationes hujus doctrinæ plures affert Delgadillo *de Evchar. s. 4. dub. 3. & 6.* nervisque omnibus confirmare contendit. Præcipua ratio est, quia, inquit, ex vi Ordinis Sacerdotalis, cuilibet Sacerdoti confertur potestas distribuendi Communionem voluntariam; nam sicuti quilibet Sacerdos habet ex vi ordinis potestatem, seu jurisdictionem ad confessionem Sacramentalem administrandam voluntariam, quæ est ea, quæ fit de venialibus, vel de mortalibus aliàs ritè absolutis; sic ad communionem voluntariam, quæ est ea, quæ fit infra annum ex supererogatione; eadem enim est ratio de confessione, ac de communionem.

4. Ad aliam rationem se convertunt De Lugo, Suarez, Vasquez, & omnes,

BVRIN
in
tract. de
E. III
306: